

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **J. K.**, právně zast. JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou se sídlem v Brně, Škrochova 22, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (původně Finančnímu ředitelství v Brně, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4), o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 9. 7. 2012, č.j. 5502/12-1400-704389,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Ludmile Krátké se přiznává odměna ve výši 12 050 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
- V. Žalobce je **p o v i n e n** nahradit na nákladech řízení České republiky - Krajskému soudu v Brně částku 2 410 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1.1.2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně, které napadené rozhodnutí vydalo, se stalo Odvolací finanční ředitelství. Výraz „žalovaný“ v tomto rozsudku označuje *promiscue* jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu v Uherském Brodě, ze dne 16.12.2011, č.j. 137958/11/338960703927, na daňové penále na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, kterým byl sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí v celkové výši 752 Kč dle § 264 odst. 14 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“), a podle § 63 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“).

[3] Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalobcem podané odvolání bylo nedůvodné, neboť platební výměr ze dne 15.12.2006, č.j. 84268/06/338960/3927, byl doručen dne 2.1.2007 JUDr. Z. P., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí; rozhodnutí o přezkumu ze dne 8.6.2009, č.j. 52371/09/338960703927, bylo doručeno dne 15.6.2009 JUDr. F. Š., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí; rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností (oprava chybně uvedeného ustanovení zákona) ze dne 8.6.2010, č.j. 50032/10/338960703927, bylo doručeno dne 9.6.2010 JUDr. F. Š., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí. Finanční úřad v Uherském Brodě rozhodnutím ze dne 24.3.2006, č.j. 26809/06/338900/9127, vyloučil ze zastupování žalobce P. H. a rozhodnutí doručil jí, žalobci a JUDr. P. dne 11.4.2006. Není proto důvodná námitka žalobce o nedoručení jednotlivých rozhodnutí P. H. v důsledku ignorace její plné moci správcem daně. Mělo se jednat o rozhodnutí, z nichž vycházel předmětný platební výměr.

[4] Z evidence daní vedené správcem daní vyplývá, že dne 28.5.2004 byla na účet žalobce pro daň z nemovitostí připsána úhrada 394 Kč ve lhůtě splatnosti daně z nemovitostí na r. 2004. K tomuto dni byl na tomto osobním daňovém účtu vykazován též nedoplatek 6104 Kč. Správce daně tak použil platbu 394 Kč na úhradu nejstaršího nedoplatku, a to na dani na r. 2000.

[5] Důvodem existence nedoplateků na dani z nemovitostí v letech 1999-2011 byly nižší úhrady daně prováděné žalobcem ve lhůtě splatnosti v jednotlivých zdaňovacích obdobích, které odpovídaly jím tvrzené daňové povinnosti v DAP, avšak neodpovídaly daňové povinnosti vyměřené správcem daně, která byla vyšší. Rozdíl mezi vyměřenou a tvrzenou daňovou povinností žalobce v náhradní lhůtě splatnosti neuhradil a na osobním daňovém účtu žalobce tak byly evidovány nedoplatky na dani.

[6] Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že jeho účet nemůže vykazovat nedoplatek, nýbrž přeplatek, protože má vůči správci daně pohledávku 8 300 Kč. Podle žalovaného byla tato

částka, jako náhrada soudních nákladů řízení dle zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), zcela žalobci uhrazena dne 25.9.2007 poštovní poukázkou B.

[7] Žalobcem namítaná žádost o prominutí daňového nedoplatku daně z nemovitostí a penále z neuhrazené daně za období 1999-2009 byla rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 4.5.2012, č.j. 904/66750/2011, zamítnuta.

[8] K námitce promlčení ve smyslu § 70 odst. 1 ZSDP žalovaný zjistil z příslušné části daňového spisu a evidence daní, že daň z nemovitostí na r. 2004 byla vyměřena platebním výměrem Finančního úřadu v Uherském Brodě ze dne 15.12.2006, č.j. 84268/06/338960/3927, ve výši 1291 Kč, přitom rozdíl mezi daní vyměřenou a žalobcem tvrzenou činil 900 Kč.

[9] Rozhodnutím téhož správce daně o výsledku přezkoumání (na základě povolení přezkoumání pravomocného platebního výměru Finančním ředitelstvím v Brně ze dne 18.5.2006, č.j. 2182/09-1400-704389) ze dne 8.6.2009, č.j. 52371/09/338960703927, byla výše daňové povinnosti změněna na částku 1331 Kč, tj. zvýšena o 40 Kč. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce JUDr. Š. dne 15.6.2009 (v právní moci dne 15.8.2009).

[10] Dle § 15 odst. 1 písm. b) zák. č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. o dani z nemovitostí“), byla shora vyměřená daň splatná ve 4 následujících splátkách: 1. ve výši 332 Kč splatná do 31.5.2004, 2. ve výši 332 Kč splatná do 30.6.2004, 3. ve výši 332 Kč splatná do 30.9.2004, 4. ve výši 335 Kč splatná do 30.11.2004.

[11] Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 8.2.2007, č.j. 11949/07/338960/3927, kterou byl žalobce vyzván k úhradě daňového nedoplatku na dani z nemovitostí na r. 2004 ve výši 1291 Kč (sestává jednak z rozdílu mezi žalobcem tvrzenou a vyměřenou daňovou povinností ve výši 900 Kč a jednak z žalobcem tvrzené daňové povinnosti ve výši 391 Kč; celková částka 1291 Kč odpovídala platebnímu výměru ze dne 15.12.2006, č.j. 84268/06/338960/3927), byla doručena dne 23.2.2007 zástupci žalobce JUDr. Z. P.

[12] Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 6.10.2009, č.j. 76321/09/338960703927, kterou byl žalobce vyzván k úhradě daňového nedoplatku na dani z nemovitostí na r. 2004 ve výši 40 Kč (navýšení daňové povinnosti rozhodnutím ze dne 8.6.2009, č.j. 52371/09/338960703927), byla doručena dne 8.10.2009 zástupci žalobce JUDr. F. Š.

[13] Z výše uvedených skutečností vyplynulo, že promlčecí lhůta pro vybrání daně z nemovitostí na rok 2004 dle § 70 odst.1 ZSDP započala běžet dnem 31.12.2004. Tento počátek běhu lhůty je odvozen od původní splatnosti daně – splatnosti jednotlivých splátek daně, jenž je rozhodným okamžikem i pro určení počátku běhu prekluzivní lhůty dle § 63 odst. 4 ZSDP (dle právního názoru rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 22.3.2011, 4.j. 5 Afs 35/2009). Lhůta by skončila 31.12.2010.

[14] Výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě je úkonem směřujícím k vybrání daně dle § 70 odst. 2 ZSDP, v jehož důsledku se původní lhůta přerušuje a po uplynutí kalendářního roku, v němž byl daňový subjekt zpraven o úkonu, počíná běžet nová promlčecí lhůta. V daném případě pro vybrání daně na r. 2004 počala běžet nová 6-ti letá lhůta od 1.1.2008 a skončila by 31.12.2013. Toto se vztahuje k nedoplatku ve výši 1291 Kč (výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 8.2.2007, č.j. 11949/07/338960/3927). Ve vztahu k nedoplatku 40 Kč došlo k přerušení běhu promlčecí lhůty až doručením výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 6.10.2009, č.j. 76321/09/338960703927, a to dne 8.10.2009 zástupci žalobce. Ve vztahu k tomuto nedoplatku počala běžet nová lhůta od 1.1.2010 a skončila by dne 31.12.2015.

[15] V obou případech, tj. u obou dílčích daňových nedoplatků byl učiněn úkon dle § 70 odst. 2 ZSDP ještě před uplynutím původní promlčecí lhůty pro vybrání a vymáhání této daně, a proto měly oba úkony – tj. výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 8.2.2007 a ze dne 6.10.2009 za následek přetržení původní promlčecí lhůty a počala běžet nová promlčecí lhůta.

[16] S ohledem na § 264 odst. 5 DŘ a § 160 odst. 1 a 2 DŘ ze shora uvedených skutečností vyplývá, že ke dni vydání, resp. doručení platebního výměru na penále (platební výměr vydán dne 16.12.2011 a doručen žalobci dne 6.1.2012), nedošlo k zániku nedoplatku na dani z nemovitostí na r. 2004 (základ pro výpočet penále) v důsledku prekluze (prekluze s účinností nového daňového řádu nahradila promlčení), a tedy nemohlo zaniknout ani právo na sdělení penále dle § 63 odst. 4 ZSDP. Platební výměr na penále tak byl vydán v souladu s právními předpisy (§ 63 odst. 4 a § 70 ZSDP ve spojení s § 264 odst. 5 a § 160 DŘ). Uvedené závěry vyplývají též z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, dle kterého platí, že prekluzivní lhůta ke sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 ZSDP, ve znění účinném do 31.12.2006, bude vždy shodná s prekluzivní lhůtou pro vybrání nedoplatku, jenž je základem pro výpočet penále, a dokud lhůta u nedoplatku neuplyne, pak neuplyne ani lhůta, v níž zaniká právo sdělit předpis penále k tomuto nedoplatku.

[17] Jelikož splatná daň z nemovitostí na r. 2004 nebyla v zákonné lhůtě splatnosti uhrazena, počítá se každý den prodlení dle §63 ZSDP, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, penále. Předpis penále sdělí správce daně dlužníkovi platebním výměrem. O předpisu se dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu. Platebním výměrem se povinnost platit penále toliko deklaruje, neboť ta vzniká na základě zákona.

[18] Podle žalovaného tak byl platební výměr na daňové penále v celkové výši 752 Kč (předpis penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí na r. 2004) vydán v předmětné věci v souladu s právními předpisy. Jelikož původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti DŘ, tj. do dne 1.1.2011, správce daně postupoval ve smyslu § 264 odst. 14 DŘ při uplatnění penále dle ZSDP (§ 63 odst. 2 ZSDP).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[19] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i správce daně, kterým mu byl sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí roku 2004 v celkové výši 752 Kč. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 6.1.2012. Podle žalobce jsou obě rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, jednak DŘ (při porušení zásady zákonnosti, materiální pravdy a při zneužití správního uvážení) a jednak zákonem o dani z nemovitostí (při nesprávném zařazení nemovitostí do jiných předmětů, než skutečně patří). Žalobce dále namítl pozměňování DAP podjatým a nyní již vyloučeným pracovníkem správce daně (což dokládal DAP na r. 1996, které mělo být dle žalobce pozměněno a rozhodnutím o vyloučení pracovníka správce daně ing. B. S.).

[20] Žalobce namítal též rozpor s cílem správy daní dle § 1 odst. 2 DŘ. Žalobce byl zkrácen na svých právech při ukládání a vymáhání daní (čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dále jen „LZPS“, a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR), když správce daně i žalovaný opakovaně stanoví žalobci bez správně zjištěného skutkového stavu daňovou povinnost několikanásobně vyšší, za použití pomůcek a v rozporu s předkládanými důkazy, aniž by bylo vedeno daňové řízení v rovině dokazování a též opakovaně neoprávněně stanoví penále z údajně debetního stavu daně z nemovitostí, který již byl uhrazen ve výši 4139 Kč a 1279 Kč na základě exekučních příkazů.

[21] Žalobce odkázal na dřívější rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21.11.2006, č.j. 29 Ca 187/2005-68 a 29 Ca 300/2005-26, o témže předmětu daně, z nichž podle žalobce vyplývá, že správce daně nepostupoval v souladu se zákonem, když na objekt č.p. 518 na p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod opakovaně pohlížel jako na stavbu prodejny elektrotechniky a reprografické techniky a na zahradní boudu na p.č. 1513 v k.ú. Havříce jako na rekreační chatu. Pochybení vyplývá již z předpisu DAP za rok 1996, které správce daně pozměnil po podpisu žalobce a zaměnil druh stavby „H“ na „O“ resp. „P“, obdobně zaměnil výpočet přelepkou z moci úřední i za roky 1999-2001. Ačkoliv byl správce daně nabádán k opravě DAP i přímo Nejvyšším správním soudem v rozhodnutích pod č.j. 7 Afs 53/2007-55 a č.j. 7 Afs 34/2007, tak toto neučinil. Místo toho vede exekuční řízení ohledně částek 4139 Kč a 1279 Kč na neoprávněně stanovené penále pro údajný debetní stav žalobcova daňového účtu. Dále žalobce uvedl, že neomezenou plnou moc pro P. H. správce daně ignoroval až do jejího vyloučení dne 11.4.2006. Žalobce vyloučil debetní stav svého daňového účtu a tvrdil, že správce daně mu neuhradil částku 8300 Kč, kterou mu soud přiznal, jakožto úspěšnému účastníku v soudním řízení.

[22] Správce daně vede s žalobcem řízení týkající se daně z předmětných nemovitostí od roku 1996 až do současnosti. Objekt č.p. 518 na st. p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod byl žalobcem zakoupen v roce 1991 jako rodinný dům a od samého počátku až do současnosti je v katastru nemovitostí zapsán jako objekt bydlení. Od roku 1999 vydával správce daně každý rok dodatečný platební výměr, proti kterým žalobce podával odvolání.

[23] Žalobce vytýkal správním orgánům, že se při kvalifikaci předmětu daně řídily bez hodnocení širších souvislostí a ostatních důkazů jednostranně stavebním povolením ze dne 29.5.1992 a kolaudačním rozhodnutím ze dne 18.1.1996. Přitom učinili nesprávný výklad předmětu stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí jako „adaptace rodinného domu na prodejnu elektroniky a reprografické techniky“, ač žalobce žádal o vydání stavebního povolení k „rekonstrukci domu č.p. 518 se změnou užívání jen u dvou místností na

provozovnu“. Z předkládaných listinných důkazů mělo vyplynout, že „prodejna elektroniky a reprografické techniky“ není stavbou užívanou pro podnikatelskou činnost, nýbrž ve skutečnosti je obytným domem.

[24] Postupem správce daně došlo k porušení základních zásad daňového řízení ve smyslu § 1 odst. 3, § 5 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1 a § 264 DR. Správce daně se řádně nevypořádal v daňovém řízení s předkládanými důkazy, ačkoliv k tomu byl nabádán Nejvyšším správním soudem v rozhodnutích vydaných pod č.j. 7 Afs 53/2007-55 a č.j. 7 Afs 34/2007. Správce daně opomenul vyjadřovat se k důkazům, posoudit je podle zásad daňového řízení a vyvodit důvody, proč důkazy nepřipouští, popř. doložit protidůkaz na podporu svých tvrzení. Nerespektoval tak základní zásady daňového řízení, přičemž porušil především zásadu zákonnosti a zásadu volného hodnocení důkazů. Byl totiž povinen v zájmu úplného zjištění rozhodných skutečností provést navržené důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud navržené důkazy neprovedl, měl přezkoumatelným způsobem svůj postup odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č.j. 2 Afs 37/2009-97).

[25] Závěry žalobce se opíraly i o stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., daňové poradkyně, která potvrdila charakter objektu jako stavby určené k bydlení.

[26] Žalobce navrhl soudu, aby zrušil pro nezákonnost nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale též i rozhodnutí správce daně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[27] Žalovaný s právním názorem žalobce uvedeným v žalobě jednoznačně nesouhlasil.

[28] Odkázal proto na spisový materiál, ze kterého je zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, a dále na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, který obsahuje důkladný popis průběhu daňového řízení.

[29] V této souvislosti žalovaný též odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010-37, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011-84, které posuzovaly stejný předmět a způsob zdanění, avšak za jiné zdaňovací období (rok 2009). Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku ztotožnil s právním závěrem Krajského soudu v Brně (jenž potvrdil postup správce daně a žalovaného) a kasační stížnost žalobce zamítl.

[30] Námitky žalobce obsažené v žalobě se k prodlení úhrady daně z nemovitostí nevztahují. Žalobce se opět zaměřil jen na samotné vyměření daně. Námitky jsou totožné s těmi, které uplatnil v žalobách proti vyměření daně z nemovitostí na r. 2010 a 2011. V této souvislosti žalovaný odkázal na soudní řízení vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 147/2011 a 29 Af 88/2012.

[31] K nyní napadenému platebnímu výměru žalovaný uvedl, že žalobce svoji daňovou povinnost ve lhůtě splatnosti nesplnil a daň z nemovitostí na r. 2004 neuhradil. Správce daně tak v souladu se zákonem vydal platební výměr, kterým sdělil žalobci předpis penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí. Podle § 63 ZSDP, ve znění do 31.12.2010, počítá penále

za každý den prodlení, a to počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do platby včetně. Vydáním platebního výměru je povinnost platit penále jen deklarována, neboť povinnost vzniká přímo ze zákona.

[32] Jasný právní rámec daly daňovému řízení o předmětných nemovitostech žalobce rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 27.5.2011, č.j. 29 Af 43/2010-37, a Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2011, č.j. 7 Afs 70/2011-84, které však žalobce zcela ignoruje. Uvedené rozsudky vyložily spornou terminologii, poskytly odpovědi k námitkám žalobce, a také potvrdily správnost postupu správce daně a žalovaného. Žalobce přesto rozhodné skutečnosti překrucuje a poukazuje na jiné záležitosti, které nejsou pro řízení rozhodující. Situace u předmětných nemovitostí však zůstala nezměněna. Správce daně proto vyměřoval daň u nemovitostí žalobce stejným procesním postupem a vycházel ze stejného skutkového stavu jako u výše citovaných soudních rozhodnutí.

[33] Žalovaný i správce daně postupovali v souladu se zákonem, nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí, žalobcem uplatněné námitky jsou nedůvodné, a proto žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

[34] Podáním ze dne 5.3.2014 žalobce reagoval prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně na vyjádření žalovaného.

[35] Žalobce již v žalobě vytýkal napadenému rozhodnutí rozpor se zákonem. Ten spočíval kromě jiného v nesprávném právním posouzení běhu lhůt podstatných pro oprávnění sdělit daňové penále, a následně spočíval v podstatné vadě řízení před odvolacím orgánem, když nepřihlédl z úřední povinnosti k prekluzi práva na sdělení výše daňového penále z prodlení a tento vadný postup měl za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[36] V posuzované věci vzniklo právo na daňové penále dle § 264 odst. 14 DŘ a § 63 ZSDP za každý den prodlení počínaje po dni splatnosti daně při zohlednění § 15 zák. o dani z nemovitostí. Platební výměr na daňové penále ze dne 16.12.2011 je jen deklaratorním rozhodnutím, neboť penále za prodlení s úhradou daně vzniká ze zákona, což žalovaný v rozhodnutí konstatoval, ale nevyvodil z toho žádné právní závěry stran běhu lhůt.

[37] Nejvyšší správní soud poukázal na zásadní odlišnosti institutu daně a penále z prodlení. Zejména podtrhl, že průtahy vyměřovacího řízení směřujícího k vyměření daně nemohou připadnout k tíži daňového subjektu tak, aby počátek běhu 6-ti leté lhůty pro sdělení penále mohl být posunován v návaznosti na peripetie vyměřovacího řízení směrem od zákonem normovaného počátku běhu lhůty pro sdělení penále, který je určen původní splatností daně. Takto Nejvyšší správní soud judikoval například v rozsudku ze dne 4.5.2011, sp. zn. 7 Afs 20/2011, jehož odůvodnění zcela vycházelo ze závěrů rozšířeného senátu téhož soudu, učiněných v usnesení ze dne 22.3.2011, sp. zn. 5 Afs 35/2009. Zde bylo mimo jiné uvedeno, že „Platební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sděluje daňové penále, nemají účinky konstitutivní, nýbrž jen deklaratorní. Těmito platebními výměry se konstatuje povaha a výše daňové povinnosti k určitému dni, která však vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam v tom, že mění daňovou

povinnost v exekuční titul.“ Na jiném místě citované usnesení ze dne 22.3.2011 uvádí, že „lhůta podle § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem ZSDP je lhůtou prekluzivní, neboť dle tohoto ustanovení lze vyrozumět daňového dlužníka o předpisu daně pouze v této lhůtě“. Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud již pro období do 31.12.2010 (za účinnosti ZSDP) charakterizoval ve své rozhodovací praxi šestiletou lhůtu pro sdělení výše penále jako lhůtu prekluzivní, na rozdíl od vybrání a vymožení daně, která za účinnosti ZSDP zůstala lhůtou promlčecí.

[38] Daňový řád (DŘ) s účinností od 1.1.2011 sjednotil povahu lhůty pro výběr a vymožení daně a lhůty pro sdělení výše penále jako lhůty prekluzivní. Je zřejmé, že již za účinnosti ZSDP bylo třeba, aby výše daňového penále byla daňovému subjektu sdělena nejpozději do konce lhůty dle § 70 odst. 1 ZSDP, pro jejíž počátek je určující datum splatnosti příslušné daně s tím, že tato lhůta byla prekluzivní.

[39] Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, sp. zn. 7 AfS 20/2011, bylo uvedeno, že „rozhodný pro běh lhůty dle § 70 odst. 1 ZSDP k předepsání penále je den původní splatnosti daně. Jelikož se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po 6-ti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným, *a tímto rokem byl, nikoliv rok 2004, ale rok 2002, stěžovatelce tak bylo možno penále účinně předepsat nejpozději do 31.12.2008.*“

[40] V projednávané věci je určující, kdy započal běh propadné 6-ti leté lhůty pro sdělení výše penále z prodlení, a to s úhradou daně z nemovitostí na r. 2004. Dle § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitostí se daň vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1.lednu roku, za který je daň vyměřována. Podle § 15 odst. 2 cit. zák. je daň, která nepřesáhne 5.000 Kč, splatná do 31.5. v daném roce. Podle § 70 odst. 1 ZSDP nelze penále vybrat ani vymáhat po 6-ti letech po roce, ve kterém byla původní daň splatná. V dané věci tak dle názoru žalobce mohl správce daně sdělit žalobci penále za prodlení s úhradou daně z nemovitostí na r. 2004 nejpozději do 31.12.2010. Správce daně však předmětný platební výměr ze dne 16.12.2011, č.j. 137958/11/338960703927, žalobci doručil až dne 6.1.2012. Podle žalobce však po 31.12.2010 již penále nešlo předepisovat a vymáhat. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že platební výměr na penále byl žalobci sdělen včas, nesprávně posoudil otázku počátku běhu lhůty pro sdělení penále, neboť nesprávně vyložil příslušné právní předpisy.

[41] Žalobce dále vytkl žalovanému, že nepřihlédl k prekluzi práva na sdělení výše penále z prodlení, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

[42] Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního orgánu plyne, že 6-ti letá lhůta, v níž může správce daně sdělit poplatníkovi výši penále z prodlení, má povahu lhůty prekluzivní, což platilo i za účinnosti ZSDP. Žalovaný ve věci postupoval dle DŘ a měl prověřit i nezákonnosti, které žalobce v odvolání neuplatnil. Žalovaný se však vznesenou námitkou promlčení dostatečně nezabýval, což vyústilo v nesprávné právní posouzení stěžejní otázky o počátku běhu rozhodné lhůty. Žalovaný se měl z úřední povinnosti i bez vznesení námitky promlčení zabývat během lhůty pro sdělení výše penále, neboť i za účinnosti ZSDP šlo o lhůtu prekluzivní.

[43] Z teorie práva plyne, že mezi lhůtou promlčecí a prekluzivní je rozdíl v tom, že uplynutím promlčecí lhůty zaniká právní nárok, ale právo trvá, přitom promlčení je třeba se dovolat. Naopak v případě prekluze zaniká uplynutím času i právo a dlužník přestává být dlužníkem, přitom k této právní skutečnosti je třeba přihlédnout z úřední povinnosti.

[44] Povinností žalovaného tak bylo zjistit nastalou prekluzi práva a vyvodit z toho tomu odpovídající procesní důsledky i bez výslovné námítky žalobce. Žalovaný měl platební výměr, který trpí rozporem se zákonem (pro nesprávné posouzení právní otázky o počátku běhu 6-ti leté lhůty), zrušit a řízení zastavit. Pokud tak nepostupoval a k prekluzi práva nepřihlédl, dopustil se vážné procesní vady (porušil ZSDP a DŘ). Vytýkaná vada je důvodem pro zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale i platebního výměru.

V. Další replika žalobce

[45] Podáním ze dne 24.11.2013, odevzdaným na podatelnu soudu dne 26.3.2014, reagoval přímo žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě, přitom zopakoval obsah repliky jeho právní zástupkyně ze dne 5.3.2014.

VI. Průběh soudního řízení před Krajským soudem v Brně

[46] Na žádost žalobce bylo usnesením zdejšího soudu ze dne 20.2.2013, č.j. 29 Af 94/2012-30, žalobci přiznáno osvobození od placení soudních poplatků z 80 % a byl mu ustanoven pro toto řízení zástupce Mgr. Lukáš Damec, advokát se sídlem v Brně, tř. kpt. Jaroše 1946/35 (podle § 36 odst. 3 a § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Podáními ze dne 21.11.2013 požádali žalobce i ustanovený zástupce o zproštění zastupování pro ztrátu důvěry. Podle žalobce šlo především o právní specializaci zástupce. Soud usnesením ze dne 13.1.2014, č.j. 29 Af 94/2012-59, zprostil Mgr. Lukáše Damce povinnosti zastupovat žalobce a ustanovil mu k ochraně jeho práv v tomto řízení zástupkyni JUDr. Ludmilu Krátkou, advokátku se sídlem v Brně, Škrochova 22 (původně Příkop 27/2a), s účinností od právní moci usnesení (28.1.2014). V úvahu bylo vzato i právní zaměření zástupkyně na správní právo, finanční právo a daně (dle Seznamu advokátů vedeného u ČAK). Po právní moci usnesení požádala JUDr. Ludmila Krátká soud o nahlédnutí do soudního spisu, což jí bylo umožněno dne 30.1.2014 v rozsahu 10.40-11 hod. Dne 5.3.2014 podala v zastoupení žalobce repliku (viz shora).

[47] Ve věci bylo nařízeno jednání na den 30.9.2014 s tím, že krátce před jeho začátkem na podatelně soudu žalobce uplatnil podáním ze dne 29.9.2014 námitku podjatosti všech členů senátu, a to z důvodu nesouhlasu s rozhodnutím v jiné věci žalobce (sp. zn. 29 Af 147/2011). Jednání tak bylo odročeno a námitka byla předložena k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 10.10.2014, č.j. Nao 380/2014-117, rozhodl tak, že soudci příslušného soudního senátu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí předmětné věci.

[48] Námitky žalobce týkající se neposkytování právních služeb ustanovenou zástupkyní JUDr. Ludmilou Krátkou, uplatněné při jednání dne 30.9.2014 (blíže viz. protokol ve spisu sp. zn. 29 Af 88/2012), a rovněž v podání ze dne 29.9.2014, soud ověřil přímo u právní zástupkyně. JUDr. Krátká uvedla, že není obtížně kontaktovatelná a neukončila činnost, nýbrž

jen změnila adresu sídla. Ve věci si prostudovala soudní spisy, s žalobcem se 2x sešla na schůzce v Brně za účelem vykonání přípravy na jednání, po poradě s žalobcem podala písemnou repliku. Věci byl věnován dostatek času tak, aby bylo možno provést soudní jednání. Dále odkázala na své příписy pod sp. zn. 29 Af 147/2011, v nichž popsala své aktivity ve věcech, v nichž byla ustanovena jako zástupkyně žalobce. Rezignaci žalobce na právní zastoupení neobdržela a na den 23.6.2014 nebylo ohlášeno u krajského soudu žádné jednání, nýbrž žalobce pouze překvapil některé členy senátu a zapisovatelku.

[49] S ohledem na shora uvedené soud zjistil k zastupování žalobce ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 (a též z rozsudku ze dne 24.6.2014, č.j. 29 Af 147/2011-213), že „JUDr. Ludmila Krátká na dotaz soudu dne 31.3.2014 (také dne 27.3.2014) uvedla, že skutečně k 1.1.2014 změnila adresu svého sídla, avšak důrazně nesouhlasila s tvrzením, že tato okolnost ztěžuje její kontakt s žalobcem a vůbec nebylo pravdou, že jej nemůže zastupovat. Dále uvedla, že s žalobcem dosud měla častý mailový i telefonní styk a ve věci se uskutečnili již dvě společné porady dne 11.2.2014 do 13.00 do 15.00 hod. a dne 20.3.2014 od 15.00 do 17.00 hod., tedy minimálně dvě dvouhodinové porady, kde s ní žalobce komplexně celou věc probral, včetně vykonání přípravy na soudní jednání dne 27.3.2014 (později z důvodu nemoci žalobce odročeno). K intenzitě svého konání ve věci připomněla, že dne 21.1.2014 nahlížela do soudního spisu, který celý prostudovala společně se správním spisem, tomu věnovala tři hodiny, a současně si vyžádala kopie hlavních podání ve věci. Dopisem ze dne 28.1.2014 kontaktovala žalobce za účelem předložení některých podání, které nenašla ve spisu. V průběhu porad s žalobcem jej podrobně informovala o tom, co našla ve správním spisu, vyložila mu vlastní právní názor na věc a dohodla se s ním na přípravě repliky, kterou mu zašle elektronicky, aby ji mohl případně doplnit, a to zástupkyně následně i vykonala. Po podání repliky u soudu zaslala její znění žalobci elektronickou poštou s vyznačením razítka podání u soudu. Dne 10.3.2014 telefonicky s žalobcem domluvila společnou schůzku v Brně na den 20.3.2014 k vykonání přípravy na jednání nařízeného na den 27.3.2014. Při této poradě, trvající déle než 2 hodiny, s žalobcem opětovně probírala všechny tři právní věci, projednávané u Krajského soudu v Brně, a žalobce ujistila, že na nařízené jednání dne 27.3.2014 půjde a zastoupí jej tam. Právní věci žalobce se zástupkyně věnovala s veškerou pečlivostí a má za to, že zastupování se může věnovat řádně, což i činí, a není jí známa žádná procesní překážka jejího zastupování žalobce v uvedené věci. O uvedeném sdělení zástupkyně vyrozuměl soud žalobce dne 7.4.2014.“

[50] Dále bylo ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 zjištěno, že „U ustanovené zástupkyně soud ověřil tvrzení žalobce, že je obtížně kontaktovatelná, nemůže jej zastupovat, a že jí byla zaslána „rezignace“ na zastupování. Rovněž se jí dotázal na dosavadní průběh zastupování. JUDr. Ludmila Krátká k dotazu soudu sdělila dne 5.5.2014, že ohledně průběhu zastupování poukazuje na svůj předchozí dopis ze dne 31.3.2014 a doplnila, že po 31.3.2014 obdržela od žalobce pouze jeho žádost o odročení jednání nařízeného na den 8.4.2014, která byla fakticky adresována soudu, ji byla doručena poštou dne 7.4.2014. V závěru dopisu žalobce připojil větu, že je dlouhodobě nemocen, a přesto musí rezignovat na nabídku ustanovené zástupkyně k zastupování ex off. Od uvedeného data již žalobce neprojevil přání o osobní schůzku ohledně této právní věci a ani nereagoval na zástupkyni zaslané upozornění na konané jednání, naposledy ze dne 25.4.2014, a ani na následné sdělení ze dne 28.4.2014, že termín projednání věci dne 29.4.2014 se zrušuje.

Jelikož ustanovená zástupkyně již s žalobcem provedla přípravu na jednání na osobní schůzce v Brně dne 20.4.2014, měla za to, že zastupování již bylo kompletně připraveno. Znovu sdělila, že nespatřuje žádnou procesní překážku bránící projednání věci z důvodu přípravy zastoupení.“

[51] K tvrzení žalobce o neúčasti zástupkyně na jednání u soudu bylo ze spisu zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 147/2011 zjištěno, že „Dne 23.6.2014 v 10.30 hod. se žalobce dostavil do soudní kanceláře krajského soudu a žádal zapisovatelku senátu 29 Af o umožnění setkání se soudcem zpravodajem v jeho věci za účelem omluvy z jednání nařízeného na zítřejší den 24.6.2014. Žalobce následně dosáhl kontaktu se soudcem zpravodajem v uvedené věci, s nímž hovořil na soudní kanceláři příslušného senátu před soudní zapisovatelkou téhož senátu. Soudci sdělil svoji omluvu za dosud odročovaná soudní jednání a současně i ze zítřejšího jednání nařízeného na den 24.6.2014 v 10.00 hod., protože se musí dostavit k jednání u žalovaného. Upřesnil, že k žalovanému nebyl předvolán, nýbrž se tam chce odebrat z vlastní iniciativy. Doplnil, že právě přicestoval a přichází přímo z letiště. Pokusil se sdělovat své názory týkající se věci samé, byl však opakovaně upozorňován, že tímto způsobem nelze postupovat, své názory k věci musí uvést u nařízeného jednání, a že se soudce zpravodaj nebude k věci konkrétně jakkoliv vyjadřovat. Závěrem žalobce uvedl, že nyní musí odejít na jednání u žalovaného, kde má domluveno odpolední jednání, a hodlá zde sjednat daň. Zítřejšího soudního jednání dne 24.6.2014 v 10.00 hod. se nemůže zúčastnit, neboť „musí někam odvést věci“, a proto se z něj touto cestou omlouvá. V souvislosti s tímto bylo konstatováno, že jeho účast u jednání není nutná, neboť má ustanoveného právního zástupce. Žalobce odmítl počkat na sepsání protokolu o obsahu jednání, s nímž by byl seznámen a opatřil by jej podpisem. O návštěvě žalobce tak byl sepsán úřední záznam dne 23.6.2014 ve 12.15 hod., podepsaný soudcem zpravodajem a po celou dobu přítomnou soudní zapisovatelkou.“

VII. Jednání před Krajským soudem v Brně dne 25.11.2014

[52] K nařízenému jednání se dostavili zástupci účastníků řízení, žalobce se z jednání omluvil podáním ze dne 24.11.2014 (podáno na podatelně soudu osobně ve 14:55 h.) a požadoval odročení jednání za účelem obeslání všech účastníků řízení, konkrétně i P. H. (přítelkyně žalobce), „vzhledem k nejednoznačnosti počtu aktivně legitimovaných účastníků“. Tvrzení nedoložil. Soud neshledal skutečnosti žalobcem uváděné den před jednáním (žaloba podána u soudu dne 25.9.2012) za důvodné a rozhodl, že bude jednáno v nepřítomnosti žalobce. Soud mohl přihlédnout i k tomu, že žalobci byl pro toto řízení ustanoven právní zástupce k ochraně jeho práv.

[53] Zástupci účastníků při jednání setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci.

[54] Soud při jednání konstatoval seznam důkazů navrhovaných žalobcem, které z důvodu nadbytečnosti pro posouzení věci zamítl a dokazování s nimi neprováděl (důvody viz níže oddíl VIII.). Neprováděl ani dokazování rozhodnutími správce daně a žalovaného, které jsou součástí připojeného správního spisu.

[55] Seznam důkazů navrhovaných žalobcem, které nebyly pro posouzení věci relevantní, a proto jimi nebylo prováděno dokazování a byly zamítnuty, zahrnoval: Stanovisko JUDr. M. M., Ph.D., daňové poradkyně, ze dne 17.5.2011, dále Vyjádření Ing. J. K., autorizovaného

inženýra pro pozemní stavby, ze dne 15.9.2003, dále Vyjádření revizního technika plynových zařízení I. B. ze dne 29.7.2013, dále Technickou zprávu k rekonstrukci domu z března 1992, k níž byly připojeny čelní pohled a půdorys, dále Žádost o vydání stavebního povolení ze dne 20.3.1992, dále Urgenci vydání stavebního povolení podanou dne 1.4.1992, dále Legendu místností – fotokopie části projektové dokumentace k rekonstrukci, dále Žádost o umístění provozovny ze dne 20.3.1992, dále Rozhodnutí Městské rady města Uherský Brod ze dne 25.3.1992 o vydání souhlasu s umístěním provozovny, dále Zprávu o revizi plynového zařízení revizního technika I. B. ze dne 28.12.1993, dále Technickou zprávu plynoinstalace z prosince 1993, dále Závazný posudek Okresního úřadu Uherské Hradiště, okresního hygienika ze dne 3.4.1992, dále Zápis o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením v rámci kolaudačního řízení ze dne 26.5.1994. Totéž se týkalo „pozměňovaného“ DAP na daň z nemovitostí na r. 1996 a rozhodnutí správce daně ze dne 4.4.2012 o vyloučení pracovnice správce daně ing. S. z daňových řízení ve věcech žalobce. Obě listiny nemají žádnou souvislost s nyní posuzovaným soudním případem a jejich provádění by bylo ve věci nadbytečné. Pokud jde o další z žalobcem navrhovaných důkazů, konkrétně Stavební povolení ze dne 29.5.1992 Městského úřadu Uherský Brod, odbor výstavby, ve znění jeho opravy ze dne 9.6.1992, pak při stanovení samotné daně v jednotlivých zdaňovacích obdobích správce daně i žalovaný z tohoto stavebního povolení a v něm definovaného budoucího účelu užívání domu č.p. 518 vycházeli, avšak v nyní posuzované věci platebního výměru, kterým byl sdělen předpis penále za prodlení s úhradou daně z nemovitostí na r. 2004, nejde o jakkoliv potřebný důkaz k prokázání rozhodných skutečností o prodlení s úhradou daně a oprávnění ke včasnému sdělení předpisu penále.

[56] Zástupkyně žalobce se při jednání mimo jiné vyjádřila i k průběhu poskytování právních služeb žalobci a vyloučila, že by byla obtížně kontaktovatelná nebo, že by nemohla fakticky žalobce zastupovat, což žalobce uváděl v posledních podáních k jejímu zastupování. Zástupkyně žalobce odkázala na obsah svých podání ze dne 31.3.2014 a 5.5.2014 (vše pod sp. zn. 29 Af 147/2011), kde na výzvu soudu upřesňovala rozsah a frekvenci poskytování právních služeb žalobci s tím, že neshledala žádné překážky pro řádné zastupování žalobce. Vždy týden před nařízeným jednáním (před 30.9. a 25.11.2014) zástupkyně obesílala žalobce s upozorněním na nařízené jednání a čekala, zda žalobce neprojeví zájem o konzultaci před jednáním. Mimo dvě skutečněná jednání se žalobcem na jaře 2014, na nichž věc připravili pro soudní projednání, již žalobce neprojevil zájem o konzultaci a v poslední době již ke vzájemné komunikaci nedocházelo.

VIII. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[57] Soud při nařízeném jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[58] Soud se nejprve musel vypořádat s nepřítomností žalobce při nařízeném jednání dne 25.11.2014. Od zahájení soudního řízení (25.9.2012) se soud řídil požadavky žalobce na veřejné projednání věci s jeho osobní přítomností u jednání. K meritornímu projednání věci nařídil celkem 2 soudní jednání (30.9.2014 a 25.11.2014) a žalobce k nim vždy s předstihem pozval, nicméně jeho účast nepožadoval s odkazem na právní zastoupení, o čemž byl žalobce poučen. První z nařízených jednání bylo z důvodu žalobcem uplatněné námitky podjatosti

všech členů senátu odročeno (námitka byla uplatněna těsně před jednáním) a věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení námitky. Po vrácení věci s negativním výsledkem bylo k projednání věci nařízeno ihned nové jednání na den 25.11.2014. Den před tímto jednáním (24.11.2014 ve 14:55 podáno osobně na podatelnu soudu) žalobce požádal o odročení jednání z důvodu „nedoručení předvolání k jednání všem osobám“. Po více než dvou letech od zahájení soudního řízení, šlo o překvapivou námitku a zcela nedůvodnou. Předmětem soudního jednání byl přezkum rozhodnutí týkající se sdělení předpisu penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí na r. 2004. Dle tvrzení žalobce a především podle údajů v katastru nemovitostí, byl vlastníkem předmětných nemovitostí dosud pouze žalobce. Podle zákona o dani z nemovitostí (později též „zákon o dani z nemovitých věcí“) je poplatníkem daně vlastník pozemku a vlastník zdanitelné stavby, z čehož vyplývá, že daňové řízení ohledně samotné daně mohlo být vedeno dosud pouze se žalobcem, jako jediným daňovým poplatníkem, který následně mohl být jako jediný daňovým dlužníkem, vůči němuž mohl směřovat platební výměr na daňové penále z prodlení s úhradou daně z nemovitostí a posléze byl i aktivně legitimován k podání předmětné správní žaloby. Nikdo jiný nebyl aktivně legitimován k podání předmětné žaloby. Žalobce dosud ve správním ani soudním řízení netvrdil, že by byl spoluvlastníkem předmětných nemovitostí (např. dle § 8 odst. 5 cit. zák.), přitom daňová řízení ohledně těchto nemovitostí probíhala min. od r. 1996, jak sám žalobce argumentoval v žalobě. Okruh účastníků řízení v nyní projednávané věci byl od počátku zřejmý a byl určen zcela v souladu s § 33 odst. 1 (§ 65) a § 69 s.ř.s. Účastníci řízení, žalobce a žalovaný, včetně jejich zástupců, byly k jednáním vždy řádně předvolány. Žalobcem uplatněný důvod pro odročení nařízeného jednání tak shledal soud nedůvodným a zcela účelovým. Soudu je z úřední činnosti znám postup žalobce ve věci 29 Af 147/2011, kde se soud snažil zajistit jeho účast u soudního jednání v obdobné věci, avšak žalobce k tomu dlouhodobě neposkytoval vhodnou součinnost (obdobně i ve věci pod sp. zn. 29 Af 88/2012).

[59] V řízení nebyla potvrzena „nekontaktnost“ ustanovené právní zástupkyně či její neposkytování právních služeb, což žalobce opakovaně namítal, avšak ničím nedokládal. O rozsahu a intenzitě poskytované právní pomoci podala právní zástupkyně vyjádření (též ve věci sp. zn. 29 Af 147/2011 podáními ze dne 31.3.2014 a 5.5.2014) a vyvrátila nepravdivá tvrzení žalobce. Poskytovaná právní pomoc je patrna rovněž ze soudního spisu (nahlížení do spisu, resp. jeho studium, replika). Adresu svého sídla zástupkyně žalobce změnila k 1.1.2014, avšak jakkoliv to neztížilo kontakt se žalobcem. Po převzetí věci se věnovala studiu soudního spisu včetně správního spisu, vyžádala si kopie hlavních podání ve věci. Za účelem projednání postupu ve věci se osobně setkala s žalobcem dne 11.2.2014 na právní poradě trvající více než 2 hodiny, kde ho seznámila se svým právním názorem na věc, informovala ho o obsahu správního spisu a domluvila se s ním na přípravě repliky. Repliku podala u zdejšího soudu dne 5.3.2014. Obdobně konala i v dalších věcech, ve kterých žalobce zastupuje. Dne 10.3.2014 dohodla s žalobcem další schůzku na den 20.3.2014, kde společně provedli přípravu na soudní jednání ve všech věcech. Šlo opět o poradu trvající déle než 2 hodiny. Právní záležitosti žalobce se jeho zástupkyně věnovala řádně.

[60] Pro úplnost soud uvádí k průběhu zastupování žalobce, že ustanovená zástupkyně uvedla ve věci pod sp. zn. 29 Af 147/2011 do protokolu při jednání dne 24.6.2014, že měli s žalobcem smluvenu schůzku (třetí společnou schůzku) v Brně na den 23.6.2014 dopoledne za účelem právní rady, na kterou se však žalobce bez omluvy nedostavil. Po více než

hodinovém marném čekání na žalobce se ustanovená zástupkyně z dohodnutého místa vzdálila a odebrala se na soud, kde posléze zjistila, že žalobce místo schůzky s ní, vykonal návštěvu soudu, ačkoliv ji o tom dosud neinformoval (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2006, sp. zn. 8 Afs 144/2005, a ze dne 31.8.2009, sp. zn. 8 As 51/2009). Je tedy nepravdivým tvrzení žalobce, že bylo dohodnuto jednání žalobce a jeho zástupkyně u soudu na den 23.6.2014. Zaměstnanci soudu jednání na den 23.6.2014 neplánovali.

[61] K samotnému meritu věci soud dále uvádí, že musí přisvědčit správnosti postupu správce daně i žalovaného. Hlavním předmětem sporu a soudního přezkumu bylo oprávnění správce daně sdělit žalobci předpis penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí zdaňovacího období roku 2004.

[62] Proto je třeba zopakovat zásadní závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82, který obdobné právní otázky komplexním způsobem zodpověděl a vycházel též ze svého rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Afs 159/2005-43, publ. pod č. 1889/2009 Sb. NSS. Tedy, penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, nepochybně zasahuje do majetkové sféry daňového dlužníka. Přestože však částečně plní i funkci represivní a odstrašovací, je jeho základní funkcí paušalizovaná náhrada eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů.

[63] Povinnost platit penále vzniká daňovému dlužníkovi přímo ze zákona. Předpis penále je deklaratorním rozhodnutím; při jeho stanovení není finančním orgánům dán prostor pro správní uvážení, zda penále v posuzovaném případě uloží, případně v jaké výši. Penále je vyměřeno přímo na základě zákona.

[64] Rozhodná je v tomto ohledu i skutečnost, že zákon č. 230/2006 Sb. obsahuje přechodná ustanovení, v nichž je explicitně zakotveno, za jakých podmínek má být aplikována nová právní úprava úroku z prodlení a kdy bude stanoveno původní penále. Zákonodárce tak jasně vyjádřil svůj záměr určit předpis penále u daní, u nichž vznikla splatnost do 31. 12. 2006, podle § 63 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006. Tak tomu bylo i v daném případě.

[65] V posuzovaném případě tedy nebylo možné uplatnit zásadu retroaktivity ve prospěch žalobce a stanovit mu tak úrok z prodlení dle úpravy účinné od 1. 1. 2007.

[66] Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009-265, publ. pod č. 2317/011 Sb. NSS, lze daňového dlužníka vyzoomět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále (§ 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem ZSDP, ve znění účinném do 31. 12. 2006, ve spojení s § 70 odst. 1 téhož zákona). Tato lhůta začne plynout od data původní splatnosti daně. Skutečnost, kdy byl vyměřen samotný tento nedoplatek, je pro určení počátku běhu uvedené lhůty nerozhodná.

[67] V daném případě byla daň z nemovitostí na r. 2004 splatná ke dni 31. 5. 2004 dle § 15 odst. 2 zák. o dani z nemovitostí, neboť roční daň nepřesáhla 5000 Kč.

[68] Dle § 70 odst. 1 ZSDP se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po 6-ti letech po roce, ve kterém se nedoplatek stal splatným. Daň z nemovitostí byla v dané věci splatná 31.5.2004. Pokud pak jde o penalizaci nedoplatku na samotné dani, původní šestiletá promlčecí lhůta (§ 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků) měla uplynout ke dni 31. 12. 2010. V tomto případě však správce daně učinil úkon ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, směřující k vymožení daňového nedoplatku, jímž běh této promlčecí lhůty přerušil. Těmito úkony byly výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě (jednak ze dne 8.2.2007, č.j. 11949/07/338960/3927, kterou byl žalobce vyzván k úhradě nedoplatku na dani z nemovitostí na r. 2004 ve výši 1291 Kč a jednak ze dne 6.10.2009, č.j. 76321/09/338960703927, kterou byl žalobce vyzván k úhradě nedoplatku na dani z nemovitostí na r. 2004 ve výši 40 Kč), jimiž vymáhal právě nedoplatek na dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 1331 Kč. Výzvy k zaplacení nedoplatku byly žalobci řádně doručeny prostřednictvím jeho právních zástupců na základě plné moci (založeny ve spise), a to dne 23. 2. 2007 JUDr. Z. P. (výzva ze dne 8.2.2007), a dne 8.10.2009 JUDr. F. Š. (výzva ze dne 6.10.2009). Od konce roku 2007 i 2009 tak v souladu s § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta, která uplynula dnem 31.12.2013 a 31.12.2015. V této lhůtě, tedy včas, však již správní orgány nyní napadenými rozhodnutími žalobci pravomocně sdělily předmětné penále (platební výměr ze dne 16.12.2011 byl doručen žalobci dne 6.1.2012 a rozhodnutí o odvolání ze dne 9.7.2012 bylo žalobci doručeno dne 23.7.2012 –viz. dodejky ve správním spise). K promlčení práva správce daně předepsat v daném případě žalobci penále tak nedošlo.

[69] Na podporu závěru, že v nyní projednávané věci byl žalobci sdělen předpis penále včas před uplynutím promlčecí lhůty, a že rozhodným okamžikem je datum původní splatnosti daně, soud uvádí i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2014, č.j. 7 Afs 100/2013-56. Aplikací jeho závěrů na nyní projednávaný případ dospěl soud k následujícím závěrům: Vzhledem k tomu, že šlo o penále na dani z nemovitostí na r. 2004, která byla splatná do 31.5.2004, promlčecí lhůta pro vybrání a vymáhání této daně začala běžet 1.1.2005 a posledním dnem této lhůty by byl 31.12.2010. V roce 2007 a 2009 však správce daně učinil úkon směřující k vymožení nedoplatku na předmětné dani (výzvy z 8.2.2007 a 6.10.2009 k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě). Skutečnost, že tento úkon směřoval k vymožení nedoplatku na dani a nikoliv k vymožení penále, je irelevantní, a to s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24.1.2007, č.j. 1 Afs 142/2005-35, který formuloval „*Sdělení předpisu penále daňovému dlužníkovi není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh šestileté promlčecí lhůty pro vybrání daně (§ 63 odst. 4 zákona ČNR č. 337/1992 Sb. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 230/2006 Sb., a § 70 odst. 1 téhož zákona); je-li běh lhůty pro vybrání daně přerušen (§ 70 odst. 2 citovaného zákona), vztahuje se nová lhůta nejen na vybrání daně, ale též na sdělení předpisu penále.*“ O tomto úkonu, jímž byl přerušen běh promlčecí lhůty, byl žalobce zpraven prostřednictvím jeho zástupce JUDr. P. dne 23.2.2007 (u výzvy ze dne 8.2.2007) a JUDr. Š. dne 8.10.2009 (u výzvy ze dne 6.10.2009). Od 1. 1. 2008, resp. od 1.1.2010 tak začala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta, která uplynula dne 31. 12. 2013, resp. uplyne dne 31. 12. 2015. Protože platební výměr na daňové penále nabyt právní moci dne 23. 7. 2012, byl žalobci předpis penále sdělen před uplynutím promlčecí lhůty.

[70] K úkonům, kterými se přerušuje běh promlčecí lhůty (např. výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě) se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24.1.2007, č.j. 1 Afs 142/2005-35, jehož názor byl však v otázce běhu lhůt a prekluze překonán rozhodnutím rozšířeného senátu ze dne 22.3.2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265. K úkonům zajišťujícím vybrání daně a přerušujícím běh promlčecí doby se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozhodnutích pod sp. zn. 2 Afs 82/2010 – 56, sp. zn. 9 Afs 112/2007 a sp. zn. 1 Afs 77/2014.

[71] Ze správních spisů soud též ověřil existenci plných mocí, kterým žalobce zmocnil jeho právní zástupce k zastupování v daňovém řízení. Jednak šlo o plnou moc pro JUDr. Z. P. ze dne 13.12.2005, zaevidovaná správcem daně dne 16.12.2005 pod č.j. 75111/05. Tuto plnou moc žalobce vypověděl dne 29.5.2008, u správce daně evidováno téhož dne pod č.j. 59164/08, z důvodu nahrazení novým zástupcem JUDr. F. Š. Generální plná moc pro zastupování žalobce JUDr. F. Š. v daňovém řízení u všech finančních orgánů ze dne 29.5.2008 byla zaevidována téhož dne u správce daně pod č.j. 59163/08. Dne 26.9.2011 bylo pod č.j. 121698/11 evidováno u správce daně sdělení JUDr. F. Š. ze dne 22.9.2011 o tom, že již v květnu 2011 vypověděl žalobci veškeré udělené plné moci k zastupování v daňovém řízení.

[72] Ze správních spisů soud také zjistil, že v nich byla založena plná moc žalobce ze dne 28.7.2003 zmocňující P. H. k účasti na všech jednáních týkajících se žalobce jako daňového subjektu. Tato plná moc byla evidována správcem daně dne 28.7.2003 pod č.j. 48179. Vzhledem k vzniklým pochybnostem správce daně o tom, kdo má za žalobce v daňovém řízení jednat z důvodu kolize dvou neomezených plných mocí pro JUDr. P. a P. H., předvolal žalobce a JUDr. P. k ústnímu jednání na den 30.1.2006. Z protokolu o tomto jednání vyplynulo, že žalobce i přes poučení o tom, že může mít jen jednoho zástupce dle § 10 odst. 3 ZSDP, trval na platnosti obou plných mocí. Správce daně proto rozhodl dne 24.3.2006, č.j. 26809/06/338900/9127, o vyloučení P. H. ze zastupování žalobce v daňovém řízení. Rozhodnutí bylo doručeno jmenované, žalobci i jeho zástupci JUDr. P. (doručováno dne 11.4.2006).

[73] Za této situace byly výzvy k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě řádně doručeny žalobci prostřednictvím jeho právních zástupců na základě udělených plných mocí (založeny ve spise). Výzva ze dne 8.2.2007 byla doručena dne 23. 2. 2007 JUDr. Z. P. (zástupcem známým správcem daně v období od 16.12.2005 do 29.5.2008), a výzva ze dne 6.10.2009 byla doručena dne 8.10.2009 JUDr. F. Š. (zástupcem známým správcem daně v období od 29.5.2008 do května 2011).

[74] Vzhledem k námitce nedoručení podkladových rozhodnutí, ověřil soud ze správních spisů jejich doručení. Zjistil, že platební výměr ze dne 15.12.2006, č.j. 84268/06/338960/3927, byl doručen dne 2.1.2007 JUDr. Z. P., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí; rozhodnutí o přezkumu ze dne 8.6.2009, č.j. 52371/09/338960703927, bylo doručeno dne 15.6.2009 JUDr. F. Š., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí; rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností (oprava chybně uvedeného ustanovení zákona) ze dne 8.6.2010, č.j. 50032/10/338960703927, bylo doručeno dne 9.6.2010 JUDr. F. Š., zmocněnci žalobce s generální plnou mocí.

[75] Podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, se může daňový dlužník o předpisu penále vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu.

[76] Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 72/2009-75, vykazuje-li stav účtu daňového subjektu, na němž je účtováno o plnění jeho veřejnoprávního závazku vůči státu, v určitém období vratitelný přeplatek, který je v dispozici správce daně, nikoli však v dispoziční sféře daňového subjektu, nelze odůvodněně dospět k závěru, že v tomto určitém období je daňový subjekt současně v „deficitním postavení“ se splněním své veřejnoprávní (daňové) povinnosti, tzn. v prodlení.

[77] V daném případě však k takovému střetu vratitelných přeplatků s předmětnými nedoplatky nedošlo.

[78] Jak potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, z evidence daní vedené správcem daní vyplynulo, že dne 28.5.2004 byla na účet žalobce pro daň z nemovitostí připsána úhrada 394 Kč ve lhůtě splatnosti daně z nemovitostí na r. 2004. K tomuto dni byl na tomto osobním daňovém účtu vykazován též nedoplatek 6104 Kč. Správce daně tak použil platbu 394 Kč na úhradu nejstaršího nedoplatku, a to již na dani na r. 2000.

[79] Důvodem existence nedoplatků na dani z nemovitostí v letech 1999-2011 byly nižší úhrady daně prováděné žalobcem ve lhůtě splatnosti v jednotlivých zdaňovacích obdobích, které odpovídaly jím tvrzené daňové povinnosti v DAP, avšak neodpovídaly daňové povinnosti vyměřené správcem daně, která byla vyšší. Rozdíl mezi vyměřenou a tvrzenou daňovou povinností žalobce v náhradní lhůtě splatnosti neuhradil a na osobním daňovém účtu žalobce tak byly evidovány nedoplatky na dani.

[80] Ačkoliv žalobce jen obecně zpochybnil debetní stav svého daňového účtu, konkrétní tvrzení k tomu neposkytl a žádné důkazy nenavrl. Nebyla tak dána konkrétní výtky žalobce, kterou by bylo možno přezkoumávat. Žalovaný pak odmítl i tvrzení žalobce, že má vůči správci daně pohledávku 8 300 Kč (soudem žalobci přisouzená náhrada soudních nákladů řízení dle s.ř.s. dle jeho úspěchu ve sporu), neboť tato částka byla žalobci uhrazena dne 25.9.2007 poštovní poukázkou B. Žalobce neprokázal existenci pohledávky u žalovaného. Pokud žalobce namítal vedení exekučního řízení správcem daně vůči jeho osobě, pak tato řízení jakkoliv neupřesnil a ani jejich souvislost s nyní přezkoumávaným případem. Soud se tak touto námitkou nemohl blíže zabývat.

[81] Tvrzené vady související s obsahem předmětného platebního výměru nebo rozhodnutí o odvolání soud neshledal, resp. neshledal žádnou vadu, která by způsobovala jejich nezákonnost. Správní orgány rozhodují podle předpisů účinných ke dni vydání jejich rozhodnutí. Tak učinil i správce daně či žalovaný v daném případě. Dle § 264 odst. 14 daňového řádu se příslušná (formálně zrušená) právní úprava o stanovení penále u daní, jejichž původní den splatnosti nastal do 31. 12. 2006, tedy § 63 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, jakož i čl. IV bod 3. zákona č. 230/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010, uplatní i po 1. 1. 2011, tedy po nabytí účinnosti daňového řádu.

[82] V nyní přezkoumávaném daňovém řízení nebyly dle názoru soudu porušeny žádné zásady daňového řízení (především dle § 1 odst. 3, § 5 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1 a § 264 DŘ), tedy ani namítaná zásada zákonnosti, zneužití správního uvážení, zásada volného hodnocení důkazů či zásada materiální pravdy. K těmto obecným námitkám však žalobce neupřesnil konkrétní skutkové okolnosti. Uvedeným daňovým řízením nedošlo ani k rozporu s cílem správy daní v § 1 odst. 2 DŘ. Žalobce nebyl při ukládání daně zkrácen na svých právech podle čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 a 5 LZPS a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, jak namítal v žalobě. Nebylo možno přisvědčit ani tvrzení žalobce, že mu byla stanovena daň několikanásobně vyšší. K uvedeným obecným výtkám žalobce nic konkrétního netvrdil a žádný důkaz k tomu nepředložil.

[83] Soud musel též odmítnout argumentaci žalobce dřívějšími rozhodnutími zdejšího soudu ze dne 21.11.2006, č.j. 29 Ca 187/2005-68 a 29 Ca 300/2005-26, popř. Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 53/2007 a 7 Afs 34/2007, protože se jednalo o jiné právní věci s jiným skutkovým základem. Předmětem tohoto soudního přezkumu je naopak předpis daňového penále za prodlení úhrady daně z nemovitostí na r. 2004.

[84] Žalobce též rozporoval vyměření daně ze stavby č.p. 518 na stavební parcele p.č. 640 v k.ú. Uherský Brod, kdy vytýkal správci daně nesprávně posouzený charakter objektu jako stavby pro podnikání místo pro bydlení. Výtky směřující proti tomuto posouzení však nejsou v dané věci relevantní. Proto se jimi soud v této věci nezabýval a žalobce odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 147/2011 a 29 Af 88/2011, kde se k těmto námitkám podrobně vyjadřoval (vyměření daně z nemovitostí).

[85] Pokud žalobce argumentoval opakovaně předkládanými listinnými důkazy, kterými správce daně neprováděl dokazování, a žalobce chtěl důkazy prokázat, že nemovitost neslouží k podnikání, ale k bydlení, pak k tomu soud uvádí, že ani v soudním řízení nebylo těmito důkazy prováděno dokazování (viz shora citované). Označené důkazy v posuzované věci nebyly relevantní, nevztahovaly se ke sdělení penále a rozhodné skutečnosti v tomto směru neprokazovaly. Proto jsou liché námitky žalobce, že se v daňovém řízení správní orgány nevypořádaly řádně s důkazy, porušily zásadu volného hodnocení důkazů nebo, že daňové řízení bylo založeno na nedostatečném dokazování a neúplně zjištěném skutkovém stavu.

[86] Obsah správního spisu rovněž nepotvrdil pravdivost námitky žalobce týkající se znemožnění nahlížení do spisu. Nedůvodný a jakkoliv s touto věcí nesouvisející byl rovněž poukaz žalobce na vyloučení pracovníka správce daně z daňového řízení pro podjatost. Pokud jde o vyjádření JUDr. Marty Macháckové, Ph.D., daňové poradkyně, ze dne 17.5.2011, které podala v jiné věci u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 43/2010, a na které žalobce odkázal, pak dle soudu jde o vyjádření pro nyní přezkoumávanou věc zcela nepodstatné. Daňová poradkyně se v něm dle zadání žalobce zabývala charakterem a způsobem zdanění jeho nemovitostí, což není předmětem nyní projednávané věci. Žalobce ani neupřesnil, v jaké souvislosti s touto věcí na vyjádření daňové poradkyně odkazoval.

[87] Napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy, nejsou nezákonná a netrpí tvrzeným logickým rozporem.

IX. Závěr a náklady řízení

[88] Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[89] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[90] Vzhledem k tomu, že byl žalobci ustanoven soudem k ochraně jeho práv v této věci zástupce, jímž byla advokátka JUDr. Ludmila Krátká, se sídlem v Brně, Škrochova 22, hradí ustanovenému zástupci jeho odměnu za zastupování a též hotové výdaje stát dle § 35 odst. 8 s.ř.s. Odměna advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to ve znění účinném od 1.1.2013, kdy advokátka právní úkony ve věci vykonávala. V souzené věci žádala zástupkyně žalobce při jednání úhradu pouze 3 a 1/2 úkonů právní služby (1. převzetí a příprava zastoupení společně s první poradou; 2. sepsí repliky; 3. půl úkon za účast u jednání soudu dne 30.9.2014, které bylo pro uplatnění námítky podjatosti členů senátu odročeno; 4. účast u jednání soudu dne 25.11.2014), ačkoliv mohla požadovat ještě úhradu další porady s klientem, prostudování spisu apod. Ve věci se tedy jednalo o 3x 3 100 Kč, dále o půl úkon v hodnotě 1 550 Kč, a dále o 4 režijní paušály ve výši 4x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), g), § 11 odst. 2 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu), tedy celkem 12 050 Kč. Zástupkyně žalobce DPH neuplatňovala. Celkem soud přiznal ustanovené zástupkyni žalobce na odměně a náhradě hotových výdajů částku 12 050 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu s tím, že bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

[91] Podle § 60 odst. 4 s.ř.s. má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Soud proto uložil žalobci, jakožto neúspěšnému účastníku ve věci (žaloba byla zamítnuta), povinnost nahradit státu náklady řízení, které platil. Jednalo se o náklady vynaložené na odměnu a náhradu hotových výdajů ustanovené právní zástupkyně. Protože žalobce byl v tomto řízení z 80-ti % osvobozen od placení soudních poplatků, byla mu uložena povinnost nahradit státu náklady řízení jen v rozsahu zbývajících 20-ti %, a to v částce 2 410 Kč, což odpovídalo 20-ti % z celkové částky 12 050 Kč přiznané ustanovené zástupkyni žalobce. Ke splnění povinnosti soud stanovil žalobci přiměřenou lhůtu a jako platební místo označil účet Krajského soudu v Brně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. listopadu 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu